

Publicerad 2009-01-09 23:38 av anomalia

skikt

...ögonskugga, sorgstarr nästan, strax bakom leendet jag visar dig, min värme när jag smeker din avskedshud, din rygg som jag läser längtan i, när jag smeker dig försiktigt utan krav, när jag avlägsnar sten och kvistar och bereder plats intill mig, bereder just din plats intill mig, och du står kvar i den skogskant där du ställt dig, och ser mitt leende..... och jag undrar vad du ser.

Irsgardinen rör sig sakta i vinden och kanske blir sorgstarren korta stunder synlig, men känslig är den alltid. Hör den gör jag ständigt. Som en sakta ton i en sorts vänlig moll... Som ger djup åt skrattet och färg åt mönstret och ändå vore jag hellre utan den.

Bakom ögonskuggan finns det klarsynta, den insiktsfulla kärlek som låter mig sitta kvar här med en tom plats bredvid mig, som hindrar mig från att rusa bort till skogskanten och övermannas förblindas helt fyllas av sorgstarr...

.....och jag plockar sten..... bereder din plats..... och ler mot dig..... och längtar.....

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren anomalia med Poeter.se id #26766 innehar upphovsrätten